

Az álom

Dr. Noha hétköznapijai

Eörsi István

tárcanovellái hetente
jelennek meg
mellékletünkben

Dr. Noha felveszi a kagylót. „Jól vagy?” – hallja a női hangot. Nem felel. „Jól vagy? Tudod, ki beszél?” „Persze, hogy tudom. Mióta nem láttuk egymást?” „Tizenhét éve. Haza költöztél külföldről, felhívtál bennünket, és akkor tudtad meg tőlem, hogy Imre már nem él. Másnap találkoztunk, és én elmondtam, hogyan történt. Emlékszel?” „Hogyne emlékeznék. Imre egyik este becipelte szobájába a The Encyclopedia of Philosophy második kötetét, hogy elolvassa a Kantról szóló szócikket, te pedig, amikor nem akart reggel kibújni a szobájából, bekukkantottál hozzá, és ő ott feküdt holtan, mellén a fekete, vaskos kötet.” „Igen – válaszolja a női hang –, szép tőled, hogy ilyen akkurátusan emlékszel.” „Imre volt a legrendesebb ember Magyarországon. Amikor senki sem akart szóba állni velem, és munkát sem kaptam, fordításkat szerzett nekem, és embereket hajtott fel, akik a nevüket adták a csaláshoz. Neki köszönhetem, hogy kiteleltem. Hé! Margit! Ott vagy még?” Kis

szünet után érkezik egy „igen”, majd egy tétova kérdés: „Baj van?” „Honnan tudod?” „A hangodról. Tizenhét év nem olyan nagy idő. Sokat röhécseltünk együtt, ismerem a hangodat. Velel van baj?” „Nem.” „Ajaj – mondja Margit újabb szünet után –, akkor el sem mesélem éjszakai álmomat. Pedig ez Imre emanációja volt.” „Az álmok hatalmában én nem hiszek, mert nem vagyok babonás” – mondja dr. Noha. Margit beleköhécsel a telefonba, majd megjegyzi, hogy itt nem babonáról van szó, hanem megérzésről. „Akaratlanul is ráhangolódhatunk más emberek hullámhosszára, akár élnek a szóban forgó személyek, akár nem. Mivel te nem hiszel a halál utáni életben, csak ennyit mondok: ha bennünk élnek, akkor hullámhosszuk is érvényes. A közvetítésükkel világra születő megérzések nem prófétikusak, ezért nincs közük a babonához, hanem utólagos jelzéseket adnak valamiről, ami már megtörtént, jóvátehetetlenül.” Itt elakad, majd így folytatja: „Bocsáss meg. Az utolsó szót

nem lett volna szabad kimondanom.” „De hiszen nem a szavakkal van baj – válaszolja dr. Noha. – A kimondott szó idővel felolvad bennünk. Bajt csak olyasmi okozhat, ami képtelen felolvadni. Meséld el az álmodat!”

„Nálunk jártál egy nővel, de hogy mivel, arra már nem emlékszem. Az is lehet, hogy valamelyik fiaddal. Csak az arcodat látom magam előtt, ahogy figyeltél rá. Aztán bohóckodtál szokásod szerint, hogy megnevettess bennünket. A kertben ültünk, a díófa alatt. Egyszer csak besötétedett, kora délután. Felálltál, azt mondtad, hogy indultok haza. Mi marasztaltunk, de te hajthatatlan voltál. Alig hogy elmentetek, olyan sötétség támadt, amelyet se ébren, se álmomban nem tapasztaltam. Nincsenek szavaim, amelyekkel érzékeltethetném, hogy milyen sötét volt az a sötétség. Különlegesen félelmetesen hatott, hogy közben állt a levegő. Amikor az asztalnak támasztottam tenyeremet, hamus lett az ujjam, mert annyi szél se volt, hogy elfújja a hamut. És Imre akkor azt

mondta, hogy utánatok megy, és visszahoz benneteket. Én sírni kezdtem, és könyörögtem, hogy ne menjen ki a kertből, mert akkor meghal. De ha nem megyek utánuk, akkor mi lesz velük?” – kérdezte Imre. Mit válaszolhattam volna? Csak bólintottam, amit nem láthatott, és intettem, hogy menjen, amit szintén nem láthatott, és közben iszonyú lelkifurdalás gyötört: hogy mertem megkísérelni, hogy visszatartsam? És hogy engedhettem el?” Margit elhallgat, dr. Noha azonban nem bírja elviselni a beálló csendet. „Aztán mi történt?” „Semmi.” „Elment és nem jött haza?” – kérdi dr. Noha, de nem kap választ. „Mi sem kerültünk elő?” Semmi válasz. „Ne sírj – mondja dr. Noha –, holnap meglátogatlak, leülünk a díófa alá, és mindenről elbeszélgetünk.” „De hiszen tudod, hogy nem látogatsz meg holnap” – válaszolja Margit. „Talán csakugyan nem – ismeri el dr. Noha. – Tedd le a telefont, kérlek, mert én ezt nem tudom befejezni.” Aztán még áll ott egy-két percig, fülét a süket kagylóra szorítva.